

„Japán titokzatossága, amit áthat a szerelem finom csodája.

Élő, lélegző történet. Imádtam!” – *On Sai*

Rókatündér

fine *selection*

E S Z E S R I T A

„Egy este alatt befaltam! Közben folyamatosan az járt a fejemben, hogy amit épp olvasok, az személyes élmény-e, vagy a fantázia szüleménye. Tetszik, hogy ez egy igazán új téma, mégis valami ősi. A társadalmi és morális mondanivalója pedig rendkívül példaértékű és tanulságos. Imádtam, és sajnáltam, hogy ez az izgalom csak egyetlen estét tartott.”

– *Hajni*

„Annyira érezhető volt, hogy az író élt Japánban, és szeretett ott élni, hogy ez azonnal beszippantott. A könyv felétől meg már úgy drukoltam Midorinak, hogy időnként hangosan is rákiáltottam. Tudom, hogy az ázsiai történetekben nem jellemző a happy end, és én nagyon akartam, hogy ez a lány megtalálja a boldogságát.”

– *Regina*

„Kérem a saját Akirámat, most! Vagy inkább Tristant. Ah, igazából nem tudok dönten.”

– *Viki*

ESZES RITA

Rókatündér

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Anyunak, aki lehetővé tette ezt is, annyi más mellett.

És azoknak, akik ott voltak.

1.

– **MIDORI, URALKODJ MAGADON!** – Nagyanyó figyelmeztetése csupán olaj a tűzre. Hiszen ők uralkodnak rajtam!

Bizsereg az egész testem, a jól ismert, apró rángások végigcikáz-
nak a gerincem mentén.

– Nem! – Félig mondom, félig morgom a szót. Ezt nem tehetik
velem!

Berohanok a szobámba, de sietnem kell, a hangok mögöttem nem
akarnak elhalni, nagyanyó követ. Azt hiszi, sarokba szoríthat? Nyit-
va van az ablak. Hát csak figyeljen, mi mindenre jó egy erdő közepén
álló faház!

Megrázom magam, és csak akkor pillantok vissza a szemem sar-
kából, amikor már felugrottam az ablakpárkányra. Nagyanyó tehe-
tetlenül áll a szétdobált ruháim között. Mostanra Fukuda szenszei
is utolérte. Fogadok, hogy még sosem látott ilyet. Nem érdekelnék!
Elrúgom magam a háztól, aztán csak rohanok, mintha az életem
múlna rajta. És úgy is érzem.

Az erdő mindig is cinkosom volt, ismerem jól. Úgy mozgok benne, mint egy hibátlanul kilőtt nyílvevő vagy egy pontosan ejtett kardvágás: semmi sem állhatja utamat, amíg célba nem érek. Tudom, hová kell tennem a talpam, ha nem akarok a földre hullt levelekbe süllyedni. Tudom, hol kell behúznom a nyakam, ha nem akarom, hogy a lelógó, alsó ágak elérjenek. Máskor üdvözölném őket, mert szeretek játszani a körülöttem lélegző természettel, de most nem tarthatnak fel: minél előbb a partra kell érnem. Hozzá.

Szemem előtt még zöld és barna árnyalatok keverednek egymással, de már fülemben dübörög a tenger, és só szaga telíti az orrlyukaimat. A víz mindig megdobogtatta a szívemet, különösen, ha ilyen végtelen és hatalmas. Hirtelen bukkan elő az erdő végén, kitörli eleméből a föld kábító színeit, és nem marad más, csak a mindent kitöltő kékség. Szeretem az óceánt. Vad, szabad, és nem is próbál úgy tenni, mintha megszelídíthető lenne. Szeretnék ilyen lenni én is.

Tacsimacsi sziklái úgy merednek a víz fölé Hakodate peremén, mintha a szárazföld megrettent volna, amikor összetalálkoztak. Mézítelenül feszülnek a semminek, a mélyből fenyegetően loccsanva ugrik feljükk újra és újra a víz. Szinte akkor is halálvágyad támad itt, ha rossz gondolatok nélkül érkezel. Látod magad előtt, ahogy a sziklák tövén összetört tested körül a véred keveredik a vízzel. Egyesültök. Vonz a mélység. Nem tűnik fájdalmasnak, inkább szépnek.

Akira már vár rám. Most is letért a kijelölt útról, és a kilátótól kicsit távolabb ült le, a korláton kívül, de még fent a tetőn, ahol füves kalászkok magvai készülnek a mélybe vetni magukat. Ez kettőnk kompromisszuma, mert a póre sziklákön ő, a bekerített kilátón én keltenék feltűnést. A magas fű azonban óvón ölel minket, mintha láthatatlanokká válnánk a külvilág számára.

El akarom neki mondani a szörnyűséget, ami velem történt, de béklyót kötök a számra, és csak szóltanul mellé surranok. Hallgatók arról, hogy nagyanyó idehozott valami papot, hogy összefogtak ellenem, elküldenek, és nem tehetek ellene semmit. Ha nem beszélek róla, talán nem is történik meg.

Az egész az én hibám. Mert hiába vagyok itt boldog, mégis hív a messzeség, gyökértelen vagyok, és vonz a sziklák alatti mélység, mint azokat a bolond magvakat. Nagyanyó szerint néha kicsit el kell veszítenünk, amit szeretünk, hogy igazán szerethessük, de én ezt nem értem. Így is olyan, mintha fél életet élnék, hát ragaszkodnék ahhoz, amim van, és nem vagyok felkészülve, hogy még többet veszítsek.

– Hamarosan el kell mennem. Búcsúzni jöttem. Tudom, butaság – hadarja Akira, mintha maga előtt is szégyellné, hogy beszél hozzám. Úgy érzem, kicsúsznak alólam a sziklák, és máris zuhanok. Alig tudom felfogni, hogy kimondta azokat a szavakat, amiket nekem kellett volna.

Beletúr lazán összefogott hajába, és a füle mögé igazít egy elszabadult tincset. Az apja sokat veszekszik vele a hosszú haja miatt, pedig olyan, mint egy ifjú samuráj. Pont olyan zárkózott és titokzatos. Még mindig nem mondok semmit, csak közelebb húzódok, mert szeretek mellette lenni. Nem nézek rá, a messzi távolságban fürkészem, mintha onnan várnám a válaszokat. Ő is ugyanígy tesz.

Nem tudom, meddig ülünk így, lehet, hogy tíz percig, talán egy órát. Számomra megáll az idő. Össze-összerezzenek a távolból felénk sodródó hangokra. Emberek fényképezik egymást a kilátón, a szél zörgetve cibálja viharkabátjukat, és tengervíz csepegtet összekócolt hajukba. A felőlük áradó sütemény édesbab-illatával friss halak sós szaga keveredik.

Végül Akira megérint engem. Nem tudom, szándékos-e, vagy csak a szél feszíti nekem a többiekéhez hasonló kabátját. A karja az oldalamhoz ér, és ettől minden szőrszálam az égnek mered, mintha áramütés ért volna. A szám olyan száraz, hogy most már akkor sem tudnék megszólalni, ha akarnék.

– Nem tudom, mikor jövök vissza, és hogy te itt leszel-e még, de kívánok neked minden jót az életedben – mondja Akira, és olyan keserű mosoly játszik az arcán, mint egy sokat tapasztalt öregembernek. Utoljára még belenézek a szemébe. Szeretem a mélységét. Érzékenységről árulkodik, pedig csak tizennyolc éves, nemrég elmondta nekem, a születésnapján. Talán osztálytársak is lehettünk volna, ha jártam volna iskolába.

Felállok és hátrálok néhány lépést, hogy az erdő, és véletlenül se a sziklák felé induljak. Az állkapcsom majdnem összeroppan, úgy szorítom, szűkre húzom a szememet is. A távozásával megpecsételi a sorsom, nélküle nincs értelme harcolnom a maradásért. Az egész életem romba dől, és ő még csak nem is tud róla.

Talán elmondhatnám neki, de az egy év alatt, amióta ismerem, még soha nem szólítottam meg. Talán elmondhatnám, de neki én csak egy róka vagyok.

Oké, szóval szerintem nem vagyok egy átlagos lány, de nem szeretek ezen sokat morfondírozni, mert nagymama szerint minden tizennyolc éves lány így vélekedik magáról. Ami azt illeti, ő sem az az átlagos nagymama, de nem tudom, hogyan másként szólíthatnám. Kilenc éves korom óta nevel, amióta a szüleim meghaltak, de nem lehet az apám anyja. Ezt onnan tudom, hogy amikor rókaalakot ölt, három

farka van. Mivel százévente jár egy pluszba, nagyanyó már legalább kétszáz éves, de még nem több mint háromszáz.

Persze, ezt sem tőle tudom, hanem az internetről. Ő nem beszél nekem túl sokat a képességeinkről. Fél, hogy az erő elkábít, és a végén a zenko helyett a jako útját választom. Jó helyett a rosszat. Vagy épp ellenkezőleg, úgy megijedek, hogy hátat fordítok mindennek, és az emberek között élek majd, mint a szüleim.

– Ezekre nem lesz szükséged – mondja most nagyanyó, és félrete-szi három pulóveremet. Ráncatlan arca és a könnyed ruganyosság, ahogy a gyékényen felhalmozott ruhák között térdre ereszkedik, egy perccel sem mutatja többnek ötvennél. – Oszaka meleg hely, meglátod, megesz majd a hőség, és visszavágysz ide.

El sem akarok menni, mondanám, de végül hallgatók. Már nincs értelme küzdenem.

– Akira elmegy – közlöm aztán mégis. – Nem tudom, hová, nem tudom, miért. Lehet, hogy soha többé nem találkozunk amúgy sem.

Nagyanyó szemén fáradt szomorúság suhan keresztül. Talán csak bántja az elutasításom, vagy rosszullesik neki, hogy nem értem meg a motivációit.

– Nem a fiúról van szó – bizonygatja. – Hanem arról, ahogyan találkoztatok. Nem hordhatsz egyszerre két pár papucsot. Komoly bajba kerülsz, meglásd. – Válaszolnék, de kopognak. – Ez Fukuda szenszei lesz, megegyeztünk, hogy este visszatér. A reggeli udvariatlanságodat még kimagyaráztam valahogy, de többre nincs mentség – figyelmeztet nagyanyó.

Igyekszem a sarokba húzódni és szófogadónak látszani. Leginkább láthatatlan lennék, de ha már ez nem szerepel a képességeim között, legalább szófogadónak tűnhetek. Lehet, hogy ha

majd kitalálom, hogyan élhetek több száz évig, ez is magától menni fog, az idő meghajlításával együtt, de egyelőre kevés olyan dologra vagyok képes, amit a szakirodalom állít. Két testem van és egy csillaglabdám – rám mindössze ennyi vonatkozik a legendák elbeszéléseiből.

– Kaszumi szan – lép be mély meghajlással a pap.

Negyvenöt körüli férfi átlagos magassággal, átlagos kinézettel. Nem szeretem. Hajolhatna akár a földre is, akkor sem tetszik, hogy a keresztnévén szólítja a nagyanyámat, akinek a kora miatt már egy „szama” is kijárna a „szan” helyett. Bezzeg mi a legnagyobb tisztelettel tanítónak nevezzük és vezetéknevén szólítjuk őt. Meg minek megy valaki papnak, ha pontosan tudja, hogy mi léteünk?

– Midori csan – köszönt a szobába belépve engem is. A hangja kedélyes, de csupán biccent. Legalább nem vár el tőlem sem többet. A helyiség közepén álló kis asztalhoz telepszik, kényelmes törökülésbe húzza a lábát, és lepakol maga mellé egy kupac könyvet. Csak utána néz rám megint. – Megemésztetted a hallottakat?

Elkerekítem a számat, hogy válaszoljak, de nem jön ki rajta hang. Még mindig bolondnak és ijesztőnek tartom az ötletüket. A konyha felé pillantok, ahonnan pakolászás hallatszik. Nagyanyó vagy valami egészen különleges teát készít a különleges vendégnek, vagy elhatározta, hogy szándékosan kettesben hagy minket.

Kezdem magam gyávának érezni, hogy még mindig a fal mellé húzódom, mint valami sarokba szorított állat, úgyhogy a farmerembe törlöm izzadt tenyeremet, és a pap elé járulok. A gyékény tiltakozva sziszeg a talpam alatt. Fukuda szenszei iratokat húz elő a könyvek alól, aztán int, hogy foglaljak helyet vele szemben.

– Nyilván nem tehetünk bele a nemzetközi programba, de rád is ugyanazok a szabályok lesznek érvényesek, mint a többi

cserediákra. Így egyértelműek lesznek a keretek neked is, nekem is, a fogadó családjaidnak is. Az én külön protezsáltam leszel, de mindent előírás szerint csinálunk majd, mintha a klub növendéke lennél. Az időzítés is tökéletes, épp most érkezett hozzám egy svéd fiú három hónapra.

Összevonom a szemöldököm a paksaméta láttán. Fukuda szenszei az oszakai Rotary Klub tagja. Reggel elmondta, hogy minden tanévben középiskolások csapata érkezik a világ számos pontjáról, hogy a nyelvtanulás mellett a saját hazájuk nagykövetségként segítsék a különböző nemzetek barátságának kialakulását és a kultúrák egymás közötti megértését. Nagyon nemes célnak hangzik. Szerintem a lényeg, hogy gazdag kölykök helyet cserélnek egymással, és külföldön tanulnak egy évig.

– Khm-khm – köszörüli meg a torkát a szenszei, mintha érezné, hogy elkalandoztam. – Jó kapcsolatot ápolok az egyik oszakai egyházi leányiskola igazgatójával. Biztosított egy helyet számodra az egyik osztályában. Az érettségid már úgyis megvan, inkább csak barátokat szerezni járnál oda. Meglátod, jó lesz tartozni valahová.

Akaratlanul is némi izgalom fut végig rajtam. A középiskola három évét magántanulóként végeztem, és most újra emberek vennének körül, talán lennének barátaim is. Az sem baj, hogy lányiskola, a fiúktól úgyis csak megijednék. Mégis kétkedő válasz szalad ki a számon:

– De hát tanév közepe van, és már mindenki az érettségire készül. A szenszei most is türelmesen válaszol.

– Sok országban szeptemberben kezdődik az iskola, ezért ilyenkor érkezik a cserediákok zöme. Mivel elsősorban a nyelvet próbálják elsajátítani, és osztályzatot nem kapnak év közben, nem okoz gondot a csatlakozásuk. Életkoruktól függetlenül a középső osztályban

szoktuk őket elhelyezni, aztán áprilisban elkezdik az osztályukkal az utolsó tanévet, de a nyári szünet után már nem térnek vissza. Így az érettségidrukkban már nem kell osztozniuk.

Tehát két évvel fiatalabbak közé kell majd járnom. Ez azért szívás, de valószínűleg nem kéne válogatnom.

– Szakura szenszei, az iskola igazgatója vállalta, hogy az első fogadó családot legyen. Így könnyebben beilleszkedsz majd és átveheted a közösségi szokásokat.

– Nem Fukuda szenszeinél fogok lakni? – Utálom, hogy megremeg a hangom, de talán még ez a nem szívelt ember is jobb az ismeretlennél. Nagyanyó valamiért mégiscsak megbízik benne, ráadásul ő ismeri a titkunkat is. Hogyan költözhetnék egy vadidegenhez, amikor eddig nem is nagyon beszéltem emberekkel?

– Nálam már van egy svéd cserediák, aki ráadásul fiú. Nem volna helyénvaló. Továbbá, ahogy mondtam, mindent úgy csinálunk, mintha te is a programba tartoznál. Háromhavonta megpróbálok új családot találni számodra, hogy sehol se váljon terheássé a túl sok együtt töltött idő. Se neked, se azoknak, akik fogadnak. Ha nem találunk neked új családot, Tori kun távozása után természetesen jöhetsz hozzám, mert idén már nem fogadok több diákot, de remélem, erre nem kerül sor. Én elsősorban a pártfogód vagyok, aki az érdekeidet képviseli, akár a családdal szemben is, ahol laksz. Ha hozzám költöazol, ugyan kinek panaszkodhatnál rólam? – Mosolyog, úgyhogy kivillantom a fogaimat én is. – Ez az év arra szolgál, hogy megtaláld a saját utadat. Ahogy az elmúlt évben éltél, az nem vezet sehová.

Tudom, hogy igaza van, és ezt utálom. Ismerős érzéssel rándul meg a gerincem, de visszafogom magam, és megállom, hogy az ablak felé pillantsak. Nagyanyó már úgyis bezárta.

Igaz, amióta tavaly nyáron találkoztam Akirával, ő lett az életem közepe. Júniusban kezdett kijárni a sziklákhoz, és fáradhatatlanul festett vagy rajzolt. Általában egészen belefeledkezett a munkájába. Csak azért figyeltem rókaként, mert így tűnt biztonságosabbnak. Így kisebb voltam és fürgébb, ha mégis menekülni kéne, és nem néztem ki totál idiótának, amiért órákig bámulok egy srácot, és próbálom megfejteni, hogy mi jár a fejében.

Már vagy egy hónapja lófráltam utána, és próbáltam kisakkozni az időbeosztását, amikor egyszer távozáskor a földön hagyott valamit. Sokáig tépelődtem egy fa mögött, hogy oda merjek-e menni. Végül összeszedtem minden bátorságomat, és megközelítettem a pontot, ahol korábban ült. Valami undorító csirkenyessedék volt ott egy papírtálcán.

Hát, ez volt életem legelső és legromantikusabb ajándéka egy fiútól. Kiborítottam az egészet, és onnantól kezdve már nem akartam elérni, hogy ne vegyen észre. Néhány hét alatt egészen a közelébe mentem. Megnéztem, miket rajzol, ő meg folyamatosan beszélt hozzám. Mesélt a barátairól, hogy miket sportol, hogy kutyát sétáltat zsebpénzért, és az álmáról, hogy érettségi után grafikusnak szeretne tanulni. Ő lett a szemem a világra. Arra a világra, amibe én csak ritkán és álruhában tehettem be a lábam.

A nyári szünet után csak vasárnaponként járt ki a sziklákra. Szabadkozott, hogy sok a tanulnivalója, én meg nem mondtam, hogy nekem is, csak szorítottam tovább a fogaim között a csillaglabdám. Gondoltam rá, hogy meglátogathatnám egyszer lányként is, de nem tudtam, hogy csináljam, és nem volt szívem előlről kezdeni azt, amit addigra felépítettünk. Ráadásul ő soha nem nézett egyetlen emberre sem a szikláknál, úgyhogy egyszerűen nem tudtam volna megismerkedni vele anélkül, hogy felfedném magam.

Szépen lassan belefeledkeztem a találkozásokba. Belefeledkeztem Akirába. A saját érettségim nem is igen érdekelt, csak az ő felvételijére koncentráltam, a titkos tervére, amibe a tanárán kívül csak engem avatott be. Vele örültem, amikor sikerült, és vele együtt rettenetesen dühös voltam, amikor mégsem kezdhettem el a képzést áprilisban. Az apja üzleti egyetemre akarta küldeni, és mikor megtudta, hogy máshová adta be a felvételijét, egyszerűen nem volt hajlandó fedezni a tandíját. Gazdátlan, kallódó ronint csinált az én szamurájomból.

Így aztán az érettségi után neki minden mindegy lett, újra mindennap találkoztunk, és én függővé váltam tőle. Napról napra éltem, és többé nem gondoltam arra, hogy mást vagy máshogy kéne csinálnom. Nagyanyót mindez egészen egy héttel ezelőttig nem zavarta, mert azt hitte, a rókalét bűvöletében élek. Talán túl boldog voltam, azzal árultam el magam. Utánam jött, meglátott, és mérhetetlenül csalódott bennem. Tudom, hogy nem ezt érdemelte mindazok után, amiket értem tett.

– Sajnálom, hogy nem jelentkeztem egy egyetemre sem – szűröm a fogaim között a sokat ismételt bocsánatkérést, mintha megint vele beszélnék. Fukuda szenszei csak legyint.

– Fiatal vagy, és sok időd van eldönteni, mit szeretnél. Ez az év, remélem, segít majd. De az emberek között emberként van helyed. A szüleid is így éltek, te is élhetsz így. Ahhoz viszont elég idős vagy már, hogy szabadon engedd Kaszumi számát. – Ezúttal számának hívja, pedig itt sincs, és az asztalon fekvő legfelső tájékoztató szélére leírja nagyanyó nevének jeleit. – Kőd – mondja ki az olvasatát, aztán bekarikázza, és felém fordítja a lapot. – Talán nem véletlenül.

Ebben a pillanatban megjelenik az ajtóban nagyanyó, és kecsesen beegyensúlyozza a hatalmas tálcát, ami majdnem akkora, mint maga az asztal. Minden lépte táncol. Felveszem a papírokat, hogy

helyet csináljak neki, és úgy szorítom magamhoz a nevét, mintha sosem akarnám elengedni.

Az én nevem azt jelenti, hogy „zöld”. Fogalmam sincs, miért adták ezt a szüleim, ha ők maguk a betondzsungelt választották, de talán mégis hiányzott nekik az erdő. Persze, amennyire vonzódok a vízhez, inkább kéknek kellett volna nevezniük, de nem tudhatták előre.

Nagyanyó viszont tényleg maga a köd. Ezüstös haja éppen olyan, mint a rókabundája, az alakja légies, szinte áttetsző. Több elbeszélésből arra következtetek, hogy mielőtt magához vett, nagyon sokáig nem használta az emberi alakját. Nem is azért voltam magántanuló, mert nekem erre volt szükségem, hanem miatta.

Már az általános iskolám is egy csomó formális ismeretséget és kötelezettséget erőltetett rá, amikkel alig tudott megbirkózni. Amennyire tehettem, megváltoztattam miattam az életét, így hát megváltoztattam én is az enyémet. Soha egy szóval nem panaszkodott, és nem tettem én sem. Nem mondom, hogy ideális lett a helyzet, de ennyire tellett tőlünk. Fél lábbal itt állunk, fél lábbal ott, és most először gondolok rá, hogy ha én végre eltűnök, ő talán már másnap nem lesz itt.

Talán azt remélte, hogy nem is megyek egyetemre. Talán azt remélte, hogy együtt hagyjuk magunk mögött az embereket. Amióta megnőttem, néha elcsatangol egy-két napra, de gondolhattam volna, hogy ennél többre vágyik, hiszen már nekem sem elég, hogy én járok bevásárolni, és néha a városban kóborlok, mint más fiatal. Ideje, hogy nagyanyó köddé váljon, és a pici, erdő mélyén rejlő házunk ugyanolyan poros és üres legyen, mint azelőtt volt, hogy ide költöztünk.

– Midori csan, kihűl a tea! – Nagyanyó aggódva néz rám, én pedig gyorsan elnézést kérek, és a számhoz emelem a csészét.

Ők beszélgetnek, én megint alig fogom fel, miről van szó, pedig hát rólam, mégis olyan gyorsan változik minden az eddig mozdulatlan

életemben, hogy képtelen vagyok lépést tartani vele. Még mindig tele vagyok aggályokkal, nem tudom, hogyan is fogom megőrizni a titkom annyi ember előtt, akik most hirtelen az életem részévé válnak majd, de nem merek hangot adni a kételyeimnek, mert nagyanyó neve azt jelenti, hogy köd, és a ködnek nem itt van a helye a szobában, hanem kint, a szabadban.

– Azt hiszem, mindent átbeszéltünk – nyújtóztatja ki a lábát Fukuda szenszei, és megsimogatja a hasát. – Nagyon finom volt minden, a tea és a sütemény is – mondja elégedetten nagyanyónak, majd rám néz. – A hajó holnapután indul, addig át tudod lapozni ezeket a könyveket. Skóciáról szólnak, hátha hasznos lesz.

Értetlenül nézek, de nagyanyó felemeli a pulóvereim mellől a parókám, és elsimítgatja a hajszálakat.

– Hiszen szabadságra vágysz, Midori. Azt mondhatsz, az egyik szülőd skót volt.

Torkomon akad a levegő. Hazudjak a származásomról? Mivel a nevem japán, az apám is nyilvánvalóan az volt. Anyámról kéne azt mondanom, hogy európai volt, lehetőleg hatalmas, vörös hajkoronával. Ez megmagyarázná az én haj- és szemszínemet.

Nem hiszem, hogy anya megsértődne érte. Ő és apa úgy néztek ki, mint bárki más, fekete hajjal és sötétbarna szemmel. Nekem viszont emberként is olyan színeim vannak, mint egy rókának, a hajam répavörös, a szemem sárgásbarna. Nagyanyó szerint azért ilyen erősek a rókás jegyeim, mert mindkét szülőm képes volt az átváltozásra. Talán részben a kirívóságom miatt akart távol tartani az emberektől.

– Úgy érted, kimehetek az utcára így? – mutatok magamra. A néma bólintásra úgy ugrom fel, hogy majdnem felrúgom az asztalt. Még soha nem jártam az emberek között így! Anyám kiskoromban feketére festette a hajamat, és azon aggodalmaskodott, hogy ki fog hullani,

mire felnövök. Az óvodában csúfoltak a szemem színe miatt, amire azt mondtuk, hogy ritka genetikai örökség. Mire iskolába mentem, parókám és színes kontaktlencsém volt. Azóta is így járok az emberek közé, kerülve a feltűnést. De Oszaka egészen más! Egy akkora városban észre sem vesznek majd a sok festett haj és külföldi között!

Egyszeriben olyan izgalom lesz rajtam úrrá, hogy elfeledem minden korábbi félelmemet. Az óceán végre válaszolt hát. Elfogadta a felé nyújtott kezem, és magával visz, hogy megtapasztaljam, ki lehetek én szabadon, maszk nélkül.

2.

OSZAKA FORRÓ, AKÁR EGY ÜST. Izzadság gördül végig a hátamon, de nem az idegességtől, hanem a fülledt, párás, augusztus végi melegtől, ami arcul csap a kikötőben. A hajamban sosem látott hullámok ugrálnak, és úgy érzem magam, mint aki most lépett ki a zuhany alól. Egy gyors sóhajjal kontyot tekerek a tarkómon, pont úgy, ahogy a paróka alatt szoktam. Ennyit a szabadon lobogó tincsekről. Képtelenség, hogy ebben a melegben kibontott hajjal járjon az ember.

Taxival megyünk Fukuda szenszei otthonába. Csak reggel visz el a vendéglátóimhoz, mert szeretné, ha megismerném a családját, meg az emlegetett Tori kunt is. Eddig nem különösebben érdekelt, miért nevezi a svéd fiút madárnak, de most már elgondolkodom rajta. Talán, ha meglátom, azonnal kiderül majd.

Az autótút alatt végig kibámulok az ablakon, és próbálom befogadni a várost. Hatalmas, vibráló és még este is hangos, az eget szinte teljesen kitakarják a magas épületek és a közöttük futó felsővezetékek. Máris hiányzik a kék. Az öblöt szélesebben magunk mögött

hagyjuk, és a hidak alatt futó csatornák sötét vize csak a neonfényeket és a szmogos, szürke felhőket tükrözi vissza.

Fojtogat ez a város. Hogyan gondolhatta bárki, hogy nekem erre van szükségem? Hogyan gondolhattam én magam, hogy erre van szükségem?

Időnként belekapaszkodom a medálomba, amit most súlyosabbnak érzek, mint eddig. Induláskor kaptam nagyanyótól, előszülinapi ajándékként. Egy rókát ábrázol, és beletehetem a csillaglabdámat, hogy mindig magamnál tartsam és „emlékezzek rá, ki vagyok”. De talán azért is, hogy ne teljesezhessen ki, hanem apró és ártalmatlan maradjon, mint egy kagyló gyöngye. Így én is ember maradok az emberek között.

Kicsit máris hiányzik nagyanyó, de erősnek kell lennem. Legalább most azt csinálhatja, amit eddig is akart, és ki tudja, talán hamarosan én is azt tehetem.

Akira viszont még jobban hiányzik. Róla, ellentétben nagyanyóval, nem tudom, hol van és mit csinál, de biztos nem azt, amit eredetileg tervezett. Akkor nem kellett volna elmennie, hanem azon az egyetemen tanulna, ahol szeretne, és vasárnaponként továbbra is kijárna a partra.

Persze, lehet, hogy jobb is így. Az egyetem jutalomjáték a középiskola után, valószínűleg Akira sem a sziklákon üldögélve töltené az idejét. Néhány hónap alatt megkopnának a látogatásai, és év végére talán azt is elfelejtené, hogy valaha találkozgatott egy rókával. Tényleg nem vezetett ez az egész sehova.

Fukuda szenszei utcájában minden ház egyforma magas, egyforma színű, egyforma kerttel. Nem látok egy lelket sem, mert közeledik a vacsoraidő, és itt, gondolom, azt is mindenki egyszerre fogyasztja el. Mi nagyanyóval hat körül ettünk, de ahol dolgozó férfi

van a családban, ott biztosan nem kerülhet étel az asztalra nyolc előtt. Nem ember, aki annál hamarabb hazaér a munkából.

– Megjöttem! – kiáltja Fukuda szemszei az egyelőre üresnek tűnő háznak, és gondosan leveti a cipőjét, orrával kifelé fordítva. Én is ugyanígy teszek.

– Isten hozott! A konyhában vagyunk! – hangzik egy női hang, aztán némi lábdobogás.

– Papa! Papa! – A parkettán csúszkálva felénk szalad egy nyolcéves forma kislány. Fukuda szemszei a karjába kapja és megpörgeti a levegőben, mielőtt letenné elé. Életemben nem láttam még ennyire amerikai köszöntést. Irigykedem rájuk.

– Momoko csan, ő itt Midori szan. Szerintem sokat fogsz találkozni vele az elkövetkezőkben. – Már épp készülnek udvariasan köszönteni a kislányt, amikor elkerekedett szemekkel rám bámul.

– Olyan a hajad, mint a tűz! És a szemed is. Tudsz japánul?

– Persze hogy tudok – válaszolom.

– Akarod megnézni a kis hableány babámat? Hasonlít rád!

– Talán majd később, Momo csan. – Ezt már az anyja mondja. Csinos, rövid hajú nő, fekete, testhezálló nadrágban és a derekánál végződő bő, mintás pólóban. – Mariko vagyok. Örülök, hogy megismerhetlek. És elnézést miatta – magához rántja Momokót, megszorogatja a vállát, aztán rácsap a fenekére, és visszaküldi a konyhába befejezni a leckéjét. – Biztosan fáradt vagy. Megnéznéd a vendégszobát, vagy inkább innál valamit, amíg befejezem a vacsorakészítést?

Legszívesebben elbújnék egy ágy alá, már ha van itt olyan, és nem matracokon alszanak, mint mi otthon, de nem merek nemet mondani az invitálásra. A kikötő óta furcsa bénultságban lebegek, mintha csak külső szemlélője lennék a velem történő eseményeknek. Márpedig, ha nem ajánlom fel, hogy segítek, ahogy az illendőség diktálja,

az a minimum, hogy közöttük legyek. Fukuda szenszei könyékig gyűri az ingét, és a felesége derekára teszi a kezét, miközben követi. Én meg lopva elpirulok, mert ilyen romantikus dolgot még életemben nem láttam.

Az emeletre nyúló lépcső mellett vékony folyosó vezet az étkezőbe. A konyha innen nyílik, széles átadóablakkal. Mariko szan már vissza is vonult, csak a kezét és a derekát látom, ahogy mozog a pult mögött.

Fukuda szenszei hirtelen angolra vált, és meglepődöm, milyen jól beszél a nyelvet.

– Midori szan, ez itt Tori kun. Egy hete érkezett hozzánk, és november végéig lesz a házunk vendége. Ismerkedjete meg, addig én megnézem, mit tudunk inni!

Eltűnik a konyhában, én meg kettesben maradok a sráccal, aki az asztal túloldalán áll éppen úgy lefagyva, mint én, és az utolsó tányért szorongatja a kezében, amit még nem tett le a terítésnél. Egy fél fejjel magasabb csak nálam, de csupa izom, komoly bicepszekkel, a haja kócos és barna, az arca erősen borostás, és a szeme, jó ég, kék, mint a víz. Sosem láttam még ilyen kék szemeket! Ahogy nem nagyon láttam még élőben külföldit sem.

Nincs sem karvalyorra, sem semmi más madárszerű benne, sőt, még srácszerű sem, mert úgy néz ki, mint egy férfi. Én meg csak állok és bámulom. Leteszi a tányért, ami hozzákoccan az asztalon egy másikhoz, és összerezzenek a hangra. Ő megrántja a vállát, mintha nem tudná eldönteni, hogy meghajoljon-e. Végül inkább két hosszú lépéssel megszünteti a közöttünk lévő távolságot, és felém nyújtja a kezét.

– Tristan Eriksson. Kérlek, mondd, hogy beszélsz angolul, mert én egy szót sem tudok még japánul – néz rám reménykedve. A konyhából hallok Momo csant, ahogy japánosan szótagolt kiejtéssel

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

férfihangot utánoz, „Toriszutanu Erikkuszon”, majd nevet. Ez hát a magyarázat a becenévre.

Az idegesség új szintre emelkedik bennem, ahogy a fiú kezébe csúsztatom a kezem, de amikor megszorítja, megkönnyebbülés fut át rajtam. Az egyetlen igazi barátom, amióta Hakodatéban lakom, Pepper volt, az ausztrál Skype-barátom. Egy animés Facebook-csoportban találkoztunk, amikor tizenkettő voltam.

Annyira ragaszkodtam hozzá, hogy miatta az angol lett az elsődleges a tanulmányaim között. Igaz, a szívem mellett a nyelvtudásom is megسínylette, hogy egy éve dobta a napi szintű beszélgetéseinket, a komolyra fordult párkapcsolata miatt, de legalább nem úgy ejtem a szavakat, mint Momo csan. Skót kiejtéssel ugyan nem szolgálhatok, de az nem is titok, hogy mindig Japánban éltem, anyukám pedig már évek óta halott. Megköszörülöm a torkomat, és meglepően könnyen jön ki rajta a hazugság.

– Kobajasi Midori. Az anyukám skót volt, úgyhogy tudok valamennyire angolul.

– A csalódásod viszont japán – válaszolja egy félmosolyt megerezstve Tristan, és én megijedek, hogy mégsem értem, amit beszél. De ő csak vigyorog, aztán a szabad kezével végigmutat magán. Ekkor jövök rá, hogy a másik kezét még mindig fogom, és még mindig bámulom. Gyorsan elengedem, ő meg lazán az asztalnak támaszkodik és összefonja a karjait a mellén. – Valld be, te sem erre számítottál!

– Nem értelek – motyogom, és bár szívem szerint lesütném a szemem, mégis felnézek rá, hogy megfejtsem, mi van a szavai mögött.

– Ugyan, elmondhatod. Mindenki halál csalódott, amiért nem egy ekkora szőke jött – emeli fel az egyik kezét jó húsz centivel a feje fölé –, akit Gustavnak hívnak. Tegnap voltam méretvételen az iskolai egyenruhámhoz. Két tanár is rákérdezett, hogy miért így nézek ki.